

S. Wedersen: De Indvendinger, som ere fremkomne mod det her foreliggende Ændringsforslag, kunne for mig aldeles ikke være overbevisende. Her er jo blot Tale om, at Finantsministeren skulde bemyndiges til at bortfælde disse Eiendomme, men ikke om, at Eiendommene skulde sælges i Løbet af eet Aar, og, naar derfor den høitærede Finantsminister anseer det for betænkeligt at indlade sig paa dette Ændringsforslag, fordi der behøves Forberedelser til Salget, saa antager jeg, at den høitærede Finantsminister ligesaa vel vil kunne forberede sig til Salget, fordi han er bemyndiget til at sælge, naar det dog ikke er ham paalagt at skulle sælge. Dersom han ikke kan finde nogen antagelig Kjøber det første Aar, saa kan han jo forberede sig til at faae Salget afgjort det næste Aar. Hvad angaaer det, der er sagt med Hensyn til Bortforpagtningen af Christiansminde, saa indrømmer jeg, at det er noget Misligt; men ogsaa det kunde jo tages i Betragtning under Overveietelsen af, hvorledes denne Eiendom i det Hele kunde sælges med den største Fordeel for Statskassen, og det var vel heller ikke urimeligt, om det blev nærmere overveiet, om Eiendommen bedst vilde sælges i to Dele, Jægerspris for sig og Christiansminde for sig, eller samlede. Jeg antager, at den høitærede Finantsminister nok vil vide at finde paa Raad og antager derfor ogsaa, at der ikke er Noget til Hinder for at optage denne Bestemmelse i Loven, og, efter min Mening, maa jeg saaledes holde for, at der ikke er nogen Fare ved at antage det foreliggende Ændringsforslag.

Finantsministeren: Det er ganske vist, at Eiendommen Jægerspris med Tilliggende ikke, om Ændringsforslaget gaaer igjennem, vil blive udsat for at fastes bort for en Spotpris; thi det er vist, at Regjeringen maatte finde al Opfordring til at gaae frem i denne Sag, som den finder hensigtsmæssigst, efter den Redaction, der foreligger, og de Eventualiteter, der stille sig for Regjeringen, ville herfter blive, at enten kan den ikke faae Eiendommen solgt, og da venter man dermed til

næste Finantsaar, med den Bemyndigelse, som Ændringsforslaget gaaer ud paa at bringe ind i Loven, eller, hvis man maatte finde, at denne Maade at sælge paa, var uhenigtsmæssig, og at der trængtes til en Forandring deri, saa vil man fremkomme med et nyt Forslag for den næste Legislatur. Det bliver altsaa sikkert nok, at, forsaavidt man troer at kunne have den Tillid til Regjeringen, at den ikke vil misbruge sin Myndighed, men anvende den tilbørlige Agtpaagivenhed ved Udførelsen, saa vil der i og for sig ikke kunne risikeres Noget ved at antage dette Ændringsforslag. Men det er jo ikke derom Talen er. Det er jo ikke Diemedet, naar der er Spørgsmaal om at bringe et Forslag ind i en Lov, at Forslaget ikke bliver ligefrem skadeligt, men Diemedet er at fremkomme med et gavnligt og nødvendigt Forslag, og jeg troer ikke, at det for Legislaturen er uønskeligt, naar det ikke er umiddelbart nødvendigt, at der optages Noget i en Lov, om hvilket man ikke paa den Tid, da Loven voteres, kan vide med Sikkerhed, om man ikke bliver nødt til at forandre det igjen, inden Loven træder i Kraft.

Stampe: En æret Rigsdagmand fra Jylland har yttret, at han tildeels deelte mine Betæneligheder med Hensyn til Afhændelsen af Christiansminde, men han yttrede tillige, at efter hans Formening kunde de høves derved, at der med Hensyn til Afhændelsen kun meddelethes Finantsministeren en Bemyndigelse. Jeg skal i den Anledning endnu blot tillade mig at bemærke, at, ifald der endnu var en 4de Behandling af denne Sag, saa vilde det kunne gaae an i saa Henseende at indbringe et Ændringsforslag, som gif ud paa, at Loven, hvad Afhændelsen af Jægerspris angaaer, skulde være en Befaling, men at den med Hensyn til Afhændelsen af Christiansminde kun skulde indeholde en Bemyndigelse. Men dersom der nu udkommer en Lov om, at Jægerspris med tilliggende Skov og Christiansminde skal afhændes, saa er jo Finantsministeren pligtig til at afhænde dem, hvis det ellers kan lade sig gjøre, thi i modsat Fald opfylder han jo ikke Loven.